

[Hanne Reintoft.]

der sandelig ikke nogen, der tager noget som helst hensyn til arbejdsløse danske arbejdsmænd.

Situationen er også blevet så kaotisk, som den er — og den er faktisk kaotisk, der er for det første flere fremmedarbejdere her i landet, end ministeren nævner, og for det andet har de det betydelig dårligere, end det fremgik af både hvad regeringspartiernes ordførere og hvad ministeren sagde — den er blevet så kaotisk, fordi man ikke fra begyndelsen har fastlagt en bestemt og målrettet politik for indvandringen af de udenlandske arbejdere. Der tales i forslagsstillernes oplæg om, at der efter sigende finder illegal indvandring sted. Siden forslaget er blevet fremsat, har vi fået klare beviser for, at der ikke alene finder en vis illegal indvandring sted, men at vi har forhold, der næsten minder om slavehandel, hvor smarte agenter sjakrer med den udenlandske arbejdskraft; de arbejdsløse og fattige står i kø og må lade sig vurdere for at få chancen for at skabe sig en eksistens. Det er uægtelig grelle forhold, der sådan pludselig trænger sig ind i et land, der påstår at have en høj social standard.

Indvandringspolitikken må og skal ændres, så arbejdstilladelse til en fremmedarbejder kun gives efter ansøgning fra den pågældendes hjemland, så undgår man også det, ministeren var bange for, nemlig kødannelse i byer omkring vores grænser. Der må oprettes overenskomst med de lande, hvorfra fremmedarbejderne fortrinsvis kommer, og jeg tror også, vi bliver nødt til at vælge bestemte sprogområder, så man nemmere og bedre kan støtte fremmedarbejdere med tolke, sprogundervisning osv. Jeg kan slet ikke forstå, at man kan bortforklare fremmedarbejdernes behov for at kunne klare sig på det sprog, der tales i det land, de er. Det gør dem så fantastisk hjælpeløse, at de ikke kan sproget. Det må også ligge klart, at kravet om medlemskab af fagforening og sygekasse må overholdes i højere grad, end tilfældet er i dag. Der må også en betydelig grundigere helbreds kontrol til. Vi har fået alvorlige sygdomme ind i landet, f. eks. tb, som vi havde bekæmpet nogenlunde, før vi fik dette problem. Der er ikke nogen, der er tjent med, at Danmark påføres sådanne problemer, fordi nogle

arbejdsgivere tilfældigvis ser deres interesse i at skaffe sig fremmed arbejdskraft på må og få eller ad mere eller mindre skumle veje.

Vi synes, det er hensigtsmæssigt, at der er stoppet, og vi synes i øvrigt, det forslag, der ligger her, er mere konsekvent. Der må sættes et stop for indvandringen af arbejdskraft nu. Der findes, som jeg har nævnt, stadig ledige inden for landets grænser. Der findes kræfter, der kan omskabes til produktiv arbejdsindsats til gavn for hele samfundet. Det kan ikke nytte noget, at dansk erhvervsliv sækker agterud, fordi private arbejdsgivere ser en øjeblikkelig og antagelig meget kort økonomisk fordel i at bruge forkert eller fejluddannet arbejdskraft. Det kan heller ikke tolereres, at den fremmede arbejdskraft sinker strukturreformer, hæmmer lønudviklingen på lavtlønsområderne og bremser ligelønnen, og det er jo faktisk det, der sker.

Men for de fremmedarbejdere, der stadig er her — jeg siger fremmedarbejdere, for jeg er enig i, hvad et menneske i mit parti har sagt, at det er flot at kalde dem gæstearbejdere, sådan som vi behandler dem, man behandler normalt ikke gæster på den måde — for dem, der er her, må og skal der skabes ordentlige vilkår. Jeg tror — og det vil jeg gerne høre arbejdsministerens mening om — at der må skabes en bedre koordination, så simpelt hen alle forhold, der vedrører de udenlandske arbejdere, koordineres i arbejdsministeriet. En arbejdsgiver må også inden ansættelsen af en fremmed arbejder have indhentet påtegning i den lokale faglige organisation, og den må have påtaleret m. h. t. løn, feriepenge, søgnehelligdagsbetaling, tillægsbetaling osv. inden ansøgningens godkendelse hos myndighederne.

Der aflønnes, lige meget hvad ministeren siger, alt for ofte efter forgodtbefindende, også tit fordi de udenlandske arbejdere netop på grund af sprogvanheligheder snydes for disse forskellige tillæg, de har ret til. Fremmedarbejderen må også garanteres en vis beskæftigelsestid — det samme krav kunne en dansk arbejder i øvrigt også rejse — og jeg kan stadig ikke se, at det skal være arbejderbevægelsens kasser, der skal betale hjemrejsen, når der ikke længere kan skaffes beskæftigelse her i landet. Når der opstår konflikter på arbejdspladserne, er det jo tit, fordi fremmedarbejderne udnyttes som løntrykkere, og det er derfor ikke nok,